

Arrest

nr. 71 786 van 13 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke
Integratie**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 juni 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Armeense nationaliteit, verklaart op 19 januari 2009 België binnen te zijn gekomen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 5 oktober 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 maart 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 augustus 2010 nr. 47 234 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 29 oktober 2010 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen aangehaald door verzoekster.

Op 7 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 1 december 2010 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker gegeven (bijlage 13quinquies).

Bij arrest van 15 april 2011 nr. 59 849 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Bij arrest van 15 april 2011 nr. 59 850 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 december 2010 vernietigd.

Op 19 mei 2011 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen aangehaald door verzoekster.

Op 23 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet aanvaard worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-attaché stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene behandelbaar is . Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van herkomst, nl. Armenië.

Verder stelt de Attaché- Geneesheer dat betrokkene kan reizen en dat mantelzorg niet nodig is.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

In Armenië bestaat geen systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra.

Verder kunnen betrokkenen beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië - het land waar zij tenslotte ruim 60 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Bij aangetekend schrijven van 24 mei 2011 en van 7 juni 2011 dient verzoekster een aanvulling in.

Op 20 juni 2011 wordt de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

"EERSTE MIDDEL

Schending van de substantiële vormvereisten;

Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer;

Machtsoverschrijding.

4.1.1.

De bestreden beslissing van ontvankelijkheid, doch ongegrondheid in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet, dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché E.V. maar draagt geen originele handtekening-Er figureert enkel een ingescande handtekening op de beslissing. Als contactpersoon wordt mevrouw D.N. vermeld-Op het advies van de adviserende geneesheer wordt dan weer mevrouw K.V. als contactpersoon vermeld.

4.1.2.

Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan.

De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

4.1.3. .

De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten, dat als volgt bepaald :

"... Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder: 10 "elektronische handtekening" : gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie. 20 "geavanceerde elektronische handtekening" : elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet: a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden, zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren

c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;

d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord."

Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.

De verzoekende partij was evenwel geen bestemming in enig elektronische verkeer.

De verzoekende partij heeft zich persoonlijk aangeboden bij de gemeente zodat er geen enkele reden is om de kwestieuze handtekening te beschouwen als een digitale handtekening via elektronische weg.

4.1.4.

In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en uitgeprint.

Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening aangezien de verzoekster geen bestemming was in het kader van enig elektronisch verkeer.

"La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie." (P. Lecocq — B. Vanbrabant, *La preuve du contrat conclu par voie électronique*, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

De ingescande handtekening is bijgevolg niet meer dan een loutere fotokopie.

4.1.5.

a). De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden.

b). Eveneens laat het niet toe na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon.

Het is in dat opzicht merkwaardig dat de zogenaamde beslisser niet de contactpersoon is.

Inderdaad, daar waar de contactpersoon mevrouw D.N. is volgens de beslissing, is de beslissing zelf dan weer beweerdelijk genomen door de attaché E.V..

Dit roept toch vragen op omdat het medisch verslag van de adviserende geneesheer gericht is aan mevrouw D.N., terwijl de contactpersoon hier dan weer mevrouw Karen Vogel is.

De verzoekster heeft dan ook ernstige vermoedens dat de beslissing niet daadwerkelijk genomen is door de attaché E.V..

Door de gevolgde handeling kan de toegang tot de code van de kwestieuze ambtenaar bv. volstaan om de beslissing met ingescande handtekening te maken, door te sturen en af te printen.

Het is in die omstandigheden niet uit te sluiten dat de gescande handtekening kon worden aangebracht door een niet gemachtigde ambtenaar en de beslissing derhalve niet uitgaat van de bevoegde persoon.

c). De verzoekende partij was bovendien geen bestemming in enig elektronisch verkeer zodat er geen sprake kan zijn van een elektronische handtekening.

d). De verzoekende partij was persoonlijk aanwezig bij de gemeente.

4.1.6.

De administratieve beslissing dd. 23/05/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.

"Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt.

Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd." (zie arrest RvSt. met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV-18.430)

De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek."

2.1.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster de bevoegdheid van de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft getroffen niet betwist. Daarenboven is de handtekening van de beslissende ambtenaar wel degelijk elektronisch aangebracht. De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing genomen werd door de bevoegde attaché die daartoe de nodige bevoegdheid heeft en door haar ondertekend werd middels een elektronische handtekening. Louter ten overvloede verwijst de verwerende partij ter ondersteuning naar het arrest van de Raad van State nr. 207 655 van 24 september 2010 waardoor de verwijzing door verzoekster naar het arrest van de Raad van State nr. 193 106 niet meer dienstig is.

2.1.3. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing een ingescande handtekening draagt en niet manueel ondertekend werd, zodat er sprake is van de schending van een substantiële vormvereiste en van machtsoverschrijding. De ingescande handtekening beantwoordt niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening. De ingescande handtekening kan door om het even wie geplaatst zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen door de daartoe bevoegde ambtenaar, maar enkel het niet manueel karakter van de handtekening betwist.

De bestreden beslissing vermeldt: *"Voor de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, E.V. Attaché"*.

Het wordt niet betwist dat de handtekening aangebracht op de bestreden beslissing geen manueel aangebrachte handtekening is. Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186 670).

De vraag rijst op welke wijze de gescande handgeschreven handtekening die figureert op de bestreden beslissing op juridisch vlak dient beschouwd te worden.

Hoewel de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten (hierna: de wet van 9 juli 2001) nergens bepaalt dat deze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uit gegaan te worden dat het geschetste juridische kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatie-dienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd wordt *“de onzekerheid over het juridisch statuut van elektronische handtekeningen weg te nemen en zodoende de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen.”* (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.5). Conform artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventueel aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van de elektronische handtekening in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Uit artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kan afgeleid worden dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector. Alleszins is het zo dat het non-discriminatiebeginsel vervat in artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 (zie verder), dat de omzetting vormt van artikel 5.2. van de Richtlijn 1999/93/EG van het Europees parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen, van toepassing is op elektronische handtekeningen die gehanteerd worden in de publieke sector (cf. studie voor de Europese Commissie uitgevoerd door J. Dumortier e.a., *“The Legal and market aspects of electronic signatures- Legal and market aspects of the application of Directive 1999/93/EC and practical applications of electronic signatures in the Member States, the EEA, the Candidate and the Accession countries”*, waarin in de rubriek *“Recommendations”* (Aanbevelingen) het volgende gesteld wordt: *“Member States should be made aware that the non-discrimination rule of art. 5.2. of the Directive applies not only to the private but also to the public sector.”* (http://ec.europa.eu/information_society/eeurope/2005/all_about/security/electronic_sig_report.pdf))

Het wordt niet betwist dat de gescande handgeschreven handtekening geen geavanceerde elektronische handtekening met gekwalificeerd certificaat is (in de rechtsleer ook omschreven als gekwalificeerde elektronische handtekening), die conform artikel 4, § 4 van de wet van 9 juli 2001 gelijkgesteld wordt met een handgeschreven handtekening. De verwerende partij kan dan ook niet verweten worden geen erkenning of certificaat bij te brengen die gepaard gaat met het gebruik van voormelde handtekening. Het betreft evenmin een geavanceerde elektronische handtekening zoals omschreven in artikel 2, 2° van de wet van 9 juli 2001. Uit de rechtsleer volgt duidelijk dat de vereiste van aanmaak met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden, de techniek van de symmetrische of asymmetrische encryptie vereist die het gebruik impliceert van een sleutel of meerdere sleutels (een publieke en private sleutel). Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een geavanceerde elektronische handtekening dienen te bevatten.

Artikel 2, 1° van de wet van 9 juli 2001, dat de omzetting vormt van artikel 2.1. van de bovenvermelde Richtlijn 1999/93/EG, omschrijft een elektronische handtekening als *“gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.”*

Deze definitie van de elektronische handtekening is vrij vaag. In de voorbereidende werken bij de wet van 9 juli 2001 kan men het volgende lezen: *“De specialisten gaan er over het algemeen mee akkoord dat het begrip elektronische handtekening een algemeen begrip is waaronder verscheidene technische mechanismen vallen die als handtekeningen kunnen worden beschouwd, voor zover zij, apart of in combinatie met andere elementen, het mogelijk maken bepaalde functies te verwezenlijken (identificatie van de auteur van de akte, uiting van instemming met de inhoud van de akte enz.) die essentieel zijn voor deze juridische instelling. Deze mechanismen kunnen in verscheidene categorieën worden gegroepeerd: de gedigitaliseerde met de hand geplaatste handtekening, de biometrische handtekening,*

de geheime code gekoppeld aan het gebruik van een kaart, de digitale (of numerieke) handtekening en andere toekomstige mechanismen.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001 p. 6-7).

In de rechtsleer kan hieromtrent het volgende gelezen worden:

- “Deze definitie is zeer ruim en technologieneutraal. Zij omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken voor het plaatsen van een handtekening op elektronische wijze, in tegenstelling tot de handtekening geplaatst met de hand. Hieruit volgt dat het plaatsen van een naam of elektronisch adreskaartje onder een elektronisch bericht, het scannen van een handgeschreven handtekening of het invoeren van een pincode een elektronische handtekening vormen in de zin van de wet (...).” (G. Somers en J. Dumortier, *Elektronische post juridisch bekeken*, Die Keure, Brugge, 2007, p.35);
- “Ieder elektronisch substituut voor de klassieke handgeschreven handtekening, is een elektronische handtekening. Het is een handtekening in de juridische zin die op een elektronische wijze is geplaatst.(...) Het begrip “elektronische handtekening is technologieneutraal. Elke techniek die een substituut voor de handgeschreven handtekening kan creëren, kan een elektronische handtekening opleveren. Een veel gebruikte techniek is de techniek van de “gedigitaliseerde handgeschreven handtekening”. De ondertekenaar kopieert de gedigitaliseerde, grafische weergave van de handgeschreven handtekening (bitmap) naar het tekstverwerkingsbestand dat het document bevat dat hij ondertekenen wil bijv. door inscanning van de handgeschreven handtekening. Deze techniek leunt het dichtst aan bij het concept van de handgeschreven handtekening en dit soort elektronische handtekening zal men dan ook het best herkennen als handtekening.” (J. Dumortier en S. Van Den Eynde, “De juridische erkenning van de elektronische handtekening”, *Computerrecht*, 2001, nr. 4, p.185);
- “Een elektronische handtekening kan echter eveneens een bestandje zijn met een beeld van een gescande handgeschreven handtekening, dat in een tekstverwerkingsdocument geïmporteerd is. De richtlijn wenst dus een zo breed mogelijke invulling te geven aan het begrip van de elektronische handtekening(...). Een typische vorm van gewone elektronische handtekening waarmee de rechter kan geconfronteerd worden is het gescande beeld van een handgeschreven handtekening die in een elektronisch document wordt ingevoegd.” (P. Van Eecke, *De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening*, De Boeck & Larcier, Brussel, 2004, p.421 en 551);
- J. Vandendriessche geeft in *Praktijkboek - Recht en internet*, titel II - Hoofdstuk 13, De Elektronische handtekening (Vandenbroele, 2006, p. 10), als voorbeeld van een toepassing van een elektronische handtekening, een elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening, dat hij als volgt omschrijft: “Aan de hand van technische apparatuur is het mogelijk een elektronische afbeelding te creëren van een handgeschreven handtekening die dan aan andere elektronische documenten kan worden gehecht. De afbeelding geeft de handgeschreven handtekening op elektronische wijze weer. Deze techniek kan vergeleken worden met een foto van een handgeschreven handtekening maar dan elektronisch. De elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening kan vervolgens ingevoegd worden (als afbeelding) in het te ondertekenen document.”
- Ook volgens S. De Backer is een gescande handtekening een vorm van een gewone elektronische handtekening (De juristenkrant, 18 november 2003, afl.78, p.1);
- “Een gescande handgeschreven handtekening dat in een tekstverwerkingsbestand wordt geïmporteerd, kan beschouwd worden als een gewone elektronische handtekening.” (P. Van Eecke, “Bewijsrecht en digitale handtekeningen: nieuwe perspectieven”, in *Tendensen in het bedrijfsrecht 10: de elektronische handel*, Bruylant Brussel / Kluwer Antwerpen 1999, p. 259);
- “Deze nieuwe omschrijving omvat dan zowel een gescande handtekening, een pincode, een biometrische identificatie als een handtekening bekomen door symmetrische of asymmetrische encryptietechnieken.” (R. De Corte, “Elektronische handtekening & identificatie in de virtuele wereld”, in X., *Privaatrecht in de reële en virtuele wereld*, Kluwer, Antwerpen, 2002, nr. 880, p. 504.).

Op de website van de Belgische overheid wordt de volgende definitie verstrekt van de elektronische handtekening: “de gewone ‘elektronische handtekening’ toont aan dat twee groepen gegevens met elkaar verbonden zijn. Een gewone elektronische handtekening kan zich op vele manieren manifesteren en omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken die het bewijs van identiteit mogelijk maken. Een naam onder een e-mail, een elektronisch adreskaartje of een gescande handgeschreven handtekening zijn bijvoorbeeld typische vormen van een elektronische handtekening.” (http://eid.belgium.be/nl/binaries/FAQ_NL_tcm147-22451.pdf).

Ter zitting van 8 november 2011 verduidelijkt de advocaat van de verwerende partij dat voor de totstandkoming van de handtekening een code vereist is die enkel gekend is door de ondertekenaar en dat er dus sprake is van een beveiliging.

Uit het bovenvermelde volgt dat de gescande handgeschreven handtekening die zich bevindt op de bestreden beslissing dient beschouwd te worden als een (gewone) elektronische handtekening. Het is immers een handtekening die op een elektronische wijze is geplaatst op een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument.

Artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of*
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of*
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatie dienstverlener afgegeven certificaat, of*
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt.”*

De wetgever heeft hieromtrent het volgende bepaald:

- “Het ontwerp betreffende het bewijsrecht is daarentegen beperkt tot het invoeren van het principe van de ontvankelijkheid van elk type van handtekening, zelfs de elektronische, waarbij de rechter dan vrij is om te oordelen over de bewijswaarde die eraan moet worden gehecht (hij zou heel goed een bewijswaarde kunnen toekennen die gelijkwaardig is aan die van de handgeschreven handtekening als hij oordeelt dat de verschillende functies van de handtekening verricht worden met een redelijke zekerheid.” (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);

- “De niet-discriminatieclausule (artikel 5.2) is van toepassing als aan de voorwaarden bepaald in artikel 5.1 om te genieten van de assimilatieclausule niet is voldaan. In dat geval moeten de lidstaten erop toezien dat de ontvankelijkheid als bewijsmiddel voor het gerecht van een elektronische handtekening niet wordt betwist enkel en alleen omdat de handtekening elektronisch is, of omdat ze niet op een gekwalificeerd certificaat is gebaseerd, of nog omdat ze niet is gebaseerd op een certificaat afgeleverd door een geaccrediteerde certificatie dienstverlener in de zin van het voorstel van richtlijn. Het in dat artikel aangehaalde principe moet worden opgevat als dat van de ontvankelijkheid van de lato sensu elektronische handtekeningen. Als echter niet beantwoord wordt aan de specificaties van artikel 5.1, moet degene die zich erop beroept de rechter overtuigen van de bewijswaarde terzake.” (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);

- “Elke elektronische handtekening is dus ontvankelijk in geval van betwisting. Om evenwel te voldoen aan de eisen van artikel 4 § 4 moet de persoon die zich beroept op een elektronisch ondertekend document de rechter overtuigen van de bewijskracht ervan.” (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.25).

Uit het bovenvermelde volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan ontzegd worden en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan beschouwd worden indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening wordt toegekend.

De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cf. J. Dumortier en S. Van Den Eynde, “De juridische erkenning van de elektronische handtekening”, in Computerrecht 2001/4, p.187).

Op de bestreden beslissing kan duidelijk de ondertekenaar van de beslissing geïdentificeerd worden, namelijk attaché E.V., wiens naam figureert naast de gescande handgeschreven handtekening. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan afgeleid

worden dat attaché E.V. zich als gemachtigde van de staatssecretaris de inhoud ervan toe-eigent. Dat verzoekster geen deel uitmaakt van het elektronisch verkeer, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of dat er sprake is van de schending van een substantiële vormvereiste.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

"TWEEDE MIDDEL

Schending van het art. 3 EVRM ;

Schending van het art. 9ter Vreemdelingenwet;

Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting;

Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur zoals de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel;

Manifeste beoordelingsfout.

4.2.1.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden en medegedeeld.

Op deze wijze moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op aan de bevoegde overheid.

4.2.2.

Uit de lezing van de bestreden beslissing en het advies van de adviserende-geneesheer blijkt onmiddellijk duidelijk dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is en niet berust op een correcte voorbereiding.

Zo stelt de adviserende geneesheer in het advies :

"Op het ogenblik van het uitschrijven van het attest was terugkeer naar land van herkomst tegenaangewezen. Het attest dateert echter van meer dan een jaar geleden.

De behandeling van een dergelijke aandoening is van langdurige aard, maar er valt te verwachten, te meer daar we geen bijkomende medische attesten hebben ontvangen, dat de toestand ondertussen gestabiliseerd is. Mogelijks heeft betrokkene nog nood aan medische opvolging, maar als dit mogelijk is in land van herkomst is er mijn inziens geen contra-indicatie om terug te keren.

Uit de mij beschikbare attesten blijkt geen contra-indicatie om te reizen, zodat er m.i. geen medisch bezwaar is tegen terugkeer."

4.2.3.

*Het advies van de geneesheer is behept met contradicties en loutere veronderstellingen-
Allereerst.*

De adviserende geneesheer stelt dat hij medische attesten ter beschikking heeft van 15/09/2009. Hieruit blijkt dat de psychiater Dr. V.P. een terugkeer tegenaangewezen vindt.

"Op het ogenblik van het uitschrijven van het attest was terugkeer naar land van herkomst tegenaangewezen. Het attest dateert echter van meer dan een jaar geleden."

Dit staat dan ook in schril contrast met wat dezelfde adviserende geneesheer plots schrijft in zijn advies.

"Uit de mij beschikbare attesten blijkt geen contra-indicatie om te reizen, zodat er m.i. geen medisch bezwaar is tegen terugkeer."

Ten tweede.

De raadsgeneesheer stelt dat hij enkel oudere medische informatie ter beschikking heeft.

Evenwel stelt hij dat dit niet verhindert te mogen besluiten dat de behandeling voor de ziekte waaraan de verzoekster lijdt in principe van langdurige aard is.

De verzoekster is dan ook verbaasd dat de adviserende geneesheer niettegenstaande het voorgaande, met name het besef dat de behandeling voor dergelijke ziekte van langdurige aard is, er toch mag verondersteld worden de toestand gestabiliseerd is.

Uiteraard past dergelijke motivering niet bij een zorgvuldige voorbereiding. En dit om 3 redenen.

- o Primo, de adviserende arts stelt zelf dat de behandeling van langdurige aard is;*
- o Secundo, als de adviserende arts van mening is dat er enkel verouderde medische informatie is dan dient deze de bijkomende medische informatie trachten in te winnen en geen pure veronderstellingen uit zijn mouw te schudden dat "er valt te verwachten, (...) dat de toestand intussen gestabiliseerd is."*
- o Tertio, het is ook onjuist dat er geen bijkomende medische informatie werd opgestuurd.*

Na de vernietiging dd. 15/04/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de verzoekster nog 2 aanvullingen gedaan met bijkomende medische attesten, zowel op datum van 20/05/2011 als op datum van 07/06/2011.

Dit toont dan ook aan dat de toestand niet gestabiliseerd is en dat zoals de adviserende geneesheer terecht besloot dergelijke behandeling van langdurige aard is.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet dienstig stellen dat deze informatie niet meer betrokken kon worden in de bestreden beslissing.

De verzoekster heeft immers het eerste aanvullende medisch attest aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt vóór de bestreden beslissing.

Niets belette de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier terug over te maken aan de adviserende geneesheer.

Bovendien ontslaat dit de Dienst Vreemdelingenzaken niet om desgevallend bij de betrokken vreemdeling of arts te vragen hoe het met de actuele medische behandeling gesteld is.

Hoe het ook zij, het mag duidelijk blijken dat de verzoekster wel degelijk inspanningen geleverd heeft om recente medische informatie te bezorgen.

4.2.4.

Verder wenst de verzoekster op te merken dat op datum van 15/04/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist werd om de eerdere weigeringsbeslissing te vernietigen {zie arrest met nr. 59.849 in de zaak met nr. RvV 66.830/II}.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde immers vast dat zowel de mail waarnaar de weigeringsbeslissing verwees, als de correspondentie van professor A. Babloyan, zich NIET in het administratief dossier bevonden zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de onmogelijkheid was om na te gaan of de besluitvorming van de ambtenaar-geneesheer waarop de weigeringsbeslissing zich steunde beruiste op een correcte feitenvinding.

"Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867)."

In de mate dat de huidige weigeringsbeslissing zich opnieuw steunt op deze informatie en dat is het geval (zie hiervoor het advies van de adviserende geneesheer: "verwijzend naar de correspondentie dd. 26/02/2010 met een Armeense arts blijkt dat depressie kan behandeld worden door een psychiater en met medicatie"), en deze informatie opnieuw niet voorgelegd wordt, zal de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw genooddaakt zijn om de vernietiging uit te spreken.

4.2.5.

Tot slot is de bestreden beslissing ook niet afdoende gemotiveerd met betrekking tot de toegankelijkheid tot de zorgen.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat:

het onwaarschijnlijk voorkomt dat zij niet terecht kan bij familie, vrienden en kennissen voor de nodige ondersteuning;

de gespecialiseerde behandeling gratis zou zijn het IOM microkredieten geeft.

Het mag evenwel duidelijk zijn dat deze vaststellingen onmogelijk kunnen doorgaan als een deugdelijke, draagkrachtige motivering om te besluiten tot de toegankelijkheid tot de gezondheidszorg.

de Dienst Vreemdelingenzaken onderzoekt niet de financiële draagkracht van de verzoekster;

er is een loutere veronderstelling vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken dat de geneesmiddelen, behandeling en ondersteunen mede door familie, vrienden en kennissen zullen betaald worden : "het onwaarschijnlijk voorkomt (...)" ;

er is geen specifieke informatie omtrent de bewering dat de gespecialiseerde behandeling gratis zou zijn;

het IOM heeft niet als opdracht om te zorgen voor langdurige ondersteuning met betrekking tot verzoeksters noodzakelijke behandeling.

Met loutere waarschijnlijkheden en niet specifieke informatie over de toegankelijkheid tot betaalbare behandelingen en medicatie, kan niet besloten worden dat de ononderbroken behandeling in Armenië gewaarborgd is en is het derhalve niet uitgesloten dat er wel een risico bestaat in hoofde van de verzoekster dat haar leven en / of fysieke integriteit in gevaar komt.

4.2.6.

De verwerende partij is niet alleen bijzonder onzorgvuldig geweest, zij heeft ook nog eens een manifeste beoordelingsfout gemaakt.

Er kan derhalve eveneens besloten worden dat de motivering niet draagkrachtig is. Immers kan een beslissing slechts draagkrachtig zijn wanneer deze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393). Aangezien dit niet het geval is, dient de beslissing vernietigd te worden."

2.2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 19 mei 2011 verwijst naar het medisch attest van 15 september 2009 van dokter V. P, dat verzoekster bij haar aanvraag heeft gevoegd en waarin gesteld werd dat een terugkeer naar het herkomstland tegenaangewezen is gezien daar de oorzaak ligt van verzoeksters psychische problemen. Op basis van de medische attesten kon de ambtenaar-geneesheer afleiden dat verzoekster lijdt aan een posttraumatische depressieve toestand. De ambtenaar-geneesheer stelt dat er intussen geen contra-indicaties zijn om terug te keren gezien de behandeling beschikbaar is in Armenië. De ambtenaar-geneesheer heeft zich bovendien gebaseerd op gegevens verstrekt bij e-mail van 16 december 2008 van prof A.B. en op correspondentie met deze professor van 26 februari 2011. De verwerende partij merkt op dat deze documenten aanwezig zijn in het administratief dossier waardoor de bestreden beslissing genomen werd rekening houdend met het arrest van de Raad van 15 april 2011. De verwerende partij wijst erop dat de beslissing stelt dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen en dat de aandoeningen van verzoekster opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. De verwerende partij stelt verder dat verzoekster niet kan gevolgd worden in haar kritiek volgens dewelke de beslissing niet gemotiveerd zou hebben omtrent de financiële draagkracht en omtrent de bewering dat de gespecialiseerde behandeling gratis zou zijn. Daarenboven heeft verzoekster volgens de verwerende partij niet aangetoond dat zij niet meer terecht zou kunnen in Armenië bij familie, vrienden of kennissen. Het is volgens de verwerende partij niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om dit te stellen gelet op het feit dat verzoekster ruim 60 jaar in Armenië verbleven heeft.

De verwerende partij vervolgt dat de bestreden beslissing zowel de feitelijke als de juridische grondslagen vermeldt op basis waarvan deze werd genomen. De beslissing geeft immers een uiteenzetting van de medische problematiek waaraan verzoekster leidt en gaat vervolgens in op de vraag die zich stelt in verband met de beschikbaarheid van de medische zorgen in Armenië.

De verwerende partij voegt eraan toe dat de uiteindelijke appreciatie aangaande de medische toestand van verzoekster en aangaande de situatie in het land van herkomst, toekomt aan de ambtenaar-geneesheer, hetgeen duidelijk blijkt uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het komt aan verzoekster toe om de nodige documenten bij te brengen en er bestaat geen plicht in hoofde van de ambtenaar-geneesheer om bijkomend medisch advies in te winnen. In de nota repliceert de verwerende partij verder dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekster maakt volgens de verwerende partij niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekster slaagt er niet in om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen waardoor kan geconcludeerd worden dat de beslissing op correcte wijze werd gemotiveerd. Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift zodat aan de formele motiveringsplicht werd voldaan.

Met betrekking tot een voorgestelde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) stelt de verwerende partij dat verzoekster moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze bewering staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk

uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan geschonden worden, volstaat op zich niet. De verwerende partij stelt tenslotte dat verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt, gelet op het feit dat uit een onderzoek van het dossier is gebleken is dat zij voor medische zorgen terecht kan in haar land van herkomst.

2.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan aanvaard worden als grond om een vergunning in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet: verzoekster lijdt niet aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of lijdt niet aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken.

De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en niet berust op een correcte voorbereiding.

Verzoekster stelt vooreerst dat het advies van de geneesheer behept is met contradicties en loutere veronderstellingen. De adviserende geneesheer stelt dat hij medische attesten ter beschikking heeft van 15 september 2009 waaruit blijkt dat de psychiater V.P. een terugkeer tegenaangewezen vindt. Dit staat dan ook in schril contrast met wat dezelfde adviserende geneesheer plots schrijft in zijn advies namelijk dat "Uit de mij beschikbare attesten blijkt geen contra-indicatie om te reizen, zodat er m.i. geen medisch bezwaar is tegen terugkeer."

In zijn advies van 19 mei 2011 stelt de ambtenaar-geneesheer het volgende: "Op het ogenblik van het uitschrijven van het attest was terugkeer naar land van herkomst tegenaangewezen. Het attest dateert echter van meer dan een jaar geleden. De behandeling van een dergelijke aandoening is van langdurige aard, maar er valt te verwachten, te meer daar we geen bijkomende medische attesten hebben ontvangen, dat de toestand intussen gestabiliseerd is. Mogelijks heeft betrokkene nog nood aan medische opvolging, maar als dit mogelijk is in het land van herkomst is er mijns inziens geen contra-indicatie om terug te keren."

Eerst en vooral wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de beoordeling van de medische problematiek van verzoekster, van de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot behandeling in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft door een

ambtenaar-geneesheer gebeurt. De Raad treedt *in casu* op als annulatierechter waarbij hij de bestreden beslissing aan de wet toetst, hij onderzoekt aldus enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad is dus niet bevoegd om het oordeel van de ambtenaar-geneesheer over te doen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 5 oktober 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient en hierbij een medisch attest voegde van 15 september 2009 opgesteld door psychiater T.V.P. die attesteerde dat verzoekster niet kan reizen. Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer op 19 mei 2011 de medische problematiek van verzoekster heeft beoordeeld en verzoekster in tussentijd geen enkel ander medisch attest heeft overgemaakt aan de verwerende partij, toont verzoekster met haar uiteenzetting niet aan dat het kennelijk onredelijk is dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat indien de medische opvolging beschikbaar is in het land van herkomst er geen contra-indicaties zijn om terug te keren. Uit dit advies blijkt bovendien dat de ambtenaar-geneesheer tevens heeft beoordeeld in hoeverre verzoekster voor psychiatrische opvolging terecht kan in Armenië en tot de conclusie kwam dat verdere behandeling beschikbaar is in Armenië. De gemachtigde van de staatssecretaris onderzocht verder in de bestreden beslissing de toegankelijkheid van deze behandeling in Armenië voor verzoekster en concludeerde dat deze voor haar toegankelijk zijn.

Verder dient te worden aangestipt dat het gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer strijdig is met het door verzoekster neergelegde medische attest en dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan het door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegd medisch attest.

De bewering van verzoekster dat het advies van de geneesheer behept is met contradicties, kan dus niet gevolgd worden.

Waar verzoekster aanvoert dat het onjuist is dat er geen bijkomende medische informatie werd opgestuurd en dat zij na de vernietiging van 15 april 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nog twee aanvullingen heeft gedaan met bijkomende attesten en dit zowel op datum van 20 mei 2011 als op 7 juni 2011, blijkt uit de stukken van het dossier het volgende:

- op 5 oktober 2009 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in
- op 29 oktober 2009 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van verzoekster
- op 7 december 2010 wordt de aanvraag van verzoekster ontvankelijk doch ongegrond verklaard
- op 15 april 2011 vernietigt de Raad deze beslissing
- op 19 mei 2011 geeft de ambtenaar-geneesheer opnieuw zijn advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van verzoekster
- op 23 mei 2011 wordt de bestreden beslissing genomen
- bij aangetekend schrijven van 24 mei 2011 en van 7 juni 2011 dient verzoekster een aanvulling in met medische attesten
- op 20 juni 2011 wordt de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht via de diensten van de gemeente van haar verblijfplaats.

De bijkomende medische attesten werden bijgevolg pas opgestuurd nadat de bestreden beslissing al was genomen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. De omstandigheid dat er 28 dagen verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing en de kennisgeving ervan, is niet onredelijk en getuigt niet van onzorgvuldigheid want wordt verklaard door het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing aan de gemeente overmaakt, die vervolgens verzoekster oproept om zich te komen aanbieden ter kennisname.

Er werd bijgevolg in de bestreden beslissing en in het advies van de ambtenaar-geneesheer terecht gesteld dat er geen bijkomende medische informatie werd opgestuurd na het medisch attest van 15 september 2009.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat niets de Dienst Vreemdelingenzaken belette om het dossier terug over te maken aan de adviserende geneesheer en dat de Dienst Vreemdelingenzaken desgevallend bij de betrokken vreemdeling of arts kan vragen hoe het met de actuele medische behandeling gesteld is, verwijst de Raad nogmaals naar het advies van de arts-attaché waaruit duidelijk blijkt dat het door verzoekster aangebrachte medische stuk grondig werd onderzocht en waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in Armenië grondig werd nagegaan. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het bovendien tot de discretionaire bevoegdheid van de arts-attaché behoort om te beslissen verzoekster al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen of bijkomende inlichtingen te vragen. *In casu* oordeelde deze dat dit niet nodig was om tot een beslissing te komen. Het komt niet toe aan de Raad om deze medische beoordeling over te doen.

Waar verzoekster hiermee een schending van de hoorplicht als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247).

Door de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster ongegrond verklaard. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoekster, maar houdt een beoordeling in van de gezondheidstoestand van verzoekster. Te dezen kan verzoekster niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Ten overvloede wijst de Raad er nogmaals op dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat op het moment van de bestreden beslissing duidelijk bepaalde dat: *"De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."* Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met het door verzoekster bijgebrachte medische verslag. De verwerende partij oordeelde dat er aan verzoekster geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar het arrest van 15 april 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij de beslissing van 7 december 2010 werd vernietigd omdat de e-mail en de correspondentie van professor A.B. zich niet in het administratief dossier bevonden waardoor de Raad in de onmogelijkheid verkeerde om na te gaan of de besluitvorming van de ambtenaar-geneesheer waarop de weigeringsbeslissing zich steunde, berustte op een correcte feitenvinding, en verzoekster stelt dat indien deze informatie opnieuw niet voorgelegd wordt de Raad opnieuw genooddaakt zal zijn om de vernietiging uit te spreken, kan van verzoekster en haar advocaat ten minste worden verwacht dat zij zich de moeite getroosten om het dossier in te zien, al was het maar tijdens de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarna zij dan ter zitting hun middel ontdoen van de hypothetische vorm. Op de wijze zoals het nu is uiteengezet, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk. Ten overvloede merkt de Raad op dat deze informatie zich nu wel in het administratief dossier bevindt zodat de Raad zich nu wel in de mogelijkheid bevindt om na te gaan of de besluitvorming van de ambtenaar-geneesheer waarop de weigeringsbeslissing zich steunde, berustte op een correcte feitenvinding. De Raad dient aldus de bestreden beslissing om deze reden niet opnieuw te vernietigen.

Inzake de toegankelijkheid van de zorgen wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

In Armenië bestaat geen systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra.

Verder kunnen betrokkenen beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië - het land waar zij tenslotte ruim 60 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.”

Verzoekster meent dat deze motivering niet afdoende is omdat ze steunt op “*loutere waarschijnlijkheden en niet specifieke informatie over de toegankelijkheid tot betaalbare behandelingen en medicatie*”, dat er niet wordt ingegaan op de financiële draagkracht van verzoekster, dat er een loutere veronderstelling vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken is dat de geneesmiddelen, behandeling en ondersteuning mede door familie, vrienden en kennissen zullen betaald worden, dat er geen specifieke informatie omtrent de bewering dat de gespecialiseerde behandeling gratis zou zijn voorhanden is en dat de IOM niet als opdracht heeft om te zorgen voor langdurige ondersteuning met betrekking tot verzoeksters noodzakelijke behandeling.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze in voetnoot wordt verwezen naar documentatie verkregen Caritas Country Sheet Armenië van januari 2010 en landeninformatie van de IOM “Terugkeer naar Armenië” waaruit ondermeer de toegankelijkheid van de zorgen blijkt. Er wordt niet ontkend dat de IOM niet als opdracht heeft om te zorgen voor langdurige ondersteuning met betrekking tot een medische behandeling, maar uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde rekening gehouden heeft met verschillende elementen die erop wijzen dat de behandeling en medicatie voor verzoekster ook financieel toegankelijk zijn: de aandoening van verzoekster is opgenomen op de lijst met gratis zorgen zodat de opvolging en de medicatie gratis zijn. Bovendien wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het feit dat verzoekster ruim 60 jaar in Armenië heeft verbleven en dat het dus onwaarschijnlijk is dat zij daar geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Verzoekster kan dus niet voorhouden dat de motieven inzake de toegankelijkheid van de zorgen en de medicatie hypothetisch zijn en nergens op steunen.

De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding en verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat deze op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In de bestreden beslissing en in het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat bij deze beslissing werd gevoegd, wordt rekening gehouden met alle door verzoekster ingediende stukken en met alle elementen van het dossier. De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding. Verzoekster maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoekster beperkt zich in het middel tot de bewering dat artikel 3 van het EVRM geschonden is, zonder verdere verduidelijking. Zij toont bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET